

RAZELE AUROREI

ZIS'A ISUS: „EU SUNT LUMINA LUMII.”

Să ne pocăim.

Pe bolta cerului
Nori grei s'arădică,
Porunca Domnului
Ca p'un sămn așteaptă
Porunca Domnului
Cu-un tunet vine căci
Anii deja nu-s mulți;
O sută douăzeci.

Nce, tu om pios,
Pregătește-ți arca;
Pedeapsa Domnului
Tu vei încunjura
Din feluri de vite
Ia câte-o păreche,
Sutădouăzeci de-ani
Foarte iute trece.

Oamenii numai rîd
Și 'și bat joc de Noe,
Dar să se căiască,
La asta n'au voie.
Răutatea în ei
Din ce în ce crește,
Dar a lor pedeapsă
Foarte se grăbește.

Pornesc ploii ș'apele
Când vine vremea lor,
Iar arca înnoată
D'asupra apelor.
S'aud plângerile,
Plouă neincetat,
Vremea îndurării
Iac' acum s'a gătat.

*

Vai ție Niniva,
Că 'n iad ti arunca!
Vei păți și tu ca
Sodoma Gomora;
Căci la cer ajunse
Păcatele tale,
Ți-a mai lăsat Domnul
Patruzeci de zile.
Oh cum s'a înmulțit
Păcatul omului!
D'asa tare s'aprins
Mânia Domnului!

Mergi Ionă aleargă
Până în Niniva,
Strigă! să 'nțeleagă
Urechia, inima.
Vestea-aceasta-i care
Îți voi spune ție:
Piere-orașul peste
Patruzeci de zile!

Vestitorii păzii
Îndemnați de duch sfânt,
Pe tot largul lumii
Umbla astfel strigând
Omule te 'ntoarce!
Țîmpul s'apropie,
Și în scurt va veni
Cel ce-are să vie.
Cutremuri de pământ,
Fulgere tunete,
Despre zina cea
Mărturisesc toate.
Omule te 'ntoarce!
Vine judecata,
Nu este-acum mult timp
Foarte puțin numa.

*

*Va suna trîmbița,
Voacea îngerilor,
Va veni Domnul cu
Mulțimea sfinților,
Și va șede-a'n scaun
De nori încunjurat,
Să dea la toți plată
Dupăcum au lucrat.
Ferice d'acela,
Care se îndreaptă,
Venirea Domnului
Gata o așteaptă.
Dar vai de acela,
Ce trăiește 'n păcat,
Ce 'n vremea 'ndurării
Nu sa mai îndreptat.*

Un vis.

În apropierea unui oraș frumos al Angliei nouă, a trăit un bărbat din o familie bună, pe care toți l'au stimat pentru onestitatea și soliditatea caracterului său. Viața lui morală era fără prihană. Deși nu era foarte darnic, dar toți puteau adevări, că a fost răspunsător datorințelor sale și cel dîntîu în purtarea cea adevărată. Când îl întrebau, că în privința mântuirii vecinică la ce se bizuește, a răspuns: „Sunt om de omenie, mi-am plătit toată datoria.“

A îmbătrânit; și-a avut odată un vis extraordinar. Într'o seară în vremea obicinuită sănătos s'a culcat în pat. Atunci a visat, că a murit și cași când s'ar fi aflat în o sală mare, care a avut numai o ușă și de-asupra ei cu litere mari erau scrise cuvintele aceste: „Prin aceasta ușe deadreptul în rai va intra acela, care va documenta (adeveri), că și-a plătit toată datoria.“

„Ah“, — cugeta el, — „aceasta mie-mi sună; nimenea nu poate adevări, că îi sunt dator; așa dar eu deadreptul voi merge în rai.“

În momentul acesta — precum el însuși a istorisit, — am auzit zgomot naintea ușei, cașicând ar fi fost acolo norod mult, vorbind unul cu altul.

Ușa se deschide, întră un bărbat, palid (galfăd), uscat. Apropiindu-se spre mine grăia:

„Vin, să'ți aduc aminte de datoriă ca să'mi o plătești.“

„Ce-i? — zic eu, — nu te cunosc pe d-ta, nici odată nu te-am cunoscut, nici odată nu te-am văzut, cum și-aș putea fi eu dator?“

Bărbatul palid cu liniște dar pri-vindu-mă cu asprime îmi răspunde: Adă'ți aminte, când nainte de aceasta cu 20 de ani te-ai căruțat prin oraș. Un sărac strein bolnav ostenit zăcea pe drum, voind să meargă la spital, dar n'a putut merge mai departe. Îți poți aduce aminte, când acela întin-rându'și brațele te-a rugat, ca să 'l duci acolo. Dar d-ta dând zbici la cai, și treceai mai departe. Streinul acela eu sunt, d-ta îmi ești dator cu căru-țarea aceea, nu după legea lumii, ci după regulamentele împărăției lui Isus. Datoria aceasta în cartea lui Dumnezeu e scrisă pe numele d-tale.“

După aceste cuvinte o rază de lumină a pătruns în inima mea, și d'aci nainte începui să-mi cercetez viața mea altcum; dar mai nainte de ce i-aș fi putut da răspuns, un altul a stătut înainte-mi, pre care îndată l'am cunoscut ca pe un vecin al meu dede-mult; și acesta a zis:

„Am venit, să'ți aduc aminte de datorință.“

„Ei, să nu mai zici, eu totdeauna ți-am plătit regulat.“

„Așadar că știi, că cu câți-va ani mai nainte ți-am vândut o vacă?“

„Da, dar prețul ei ți-am plătit.“

„Îți vei aduce aminte înșă, că atunci aveam o iarnă grea; femeea mea și copiii mei erau bolnavi, eu n'am avut câștig; și ca să nu murim de foame, mi-am vândut vaca. D-ta ai știut de starea mea cea rea, dar pentr'aceea te-ai folosit de ocașiune, și mi-ai oferat (făgăduit) un preți de tot mic, și așa prețul ei cu cât a ajuns mai mult și cu camăta împreună în cartea lui Dumnezeu este scrisă pe contul d-tale.“

La aceasta am căzut jos; fiind învins de conștiință am mai văzut prin ușa de jumătate deschisă pe foarte mulți îmbulzându-se pe dinafară, cerând intrare, să poată veni naintea mea cu pretenșiunile (cererile) lor, cari ar fi trebuit să le răcuinose, dar eu n'am aflat modul, să-mi pot plăti datoriile. Pătruns de simțul rușinei și de întristare, m'am prosternut, și bătându-mi pieptul am strigat: „Doamne, Dumnezeule, eu nu sunt în stare de a'mi plăti datoriile. Este oare vre-o cale de scăpare? Dumnezeule milostive, arată-mi cum să pot scăpa de datoriile mele.“

Pânăcând eu așa m'am rugat, serierea s'a șters de d'asupra ușei; dar am văzut o altă scriere, care strălucia luminat înaintea ochilor mei:

„Sângele lui Isus Christos, Fiul său, ne curățește de tot păcalul.“

„Da“, — strigai eu, — „asta-i aceea de care am eu lipsă, aceasta mă ajută, laudă lui Dumnezeu pentru aceasta.“

M'am deșteptat, și am știut calea; mi-am ținut o cercetare asupra vieții, am cunoscut păcatele, și-am aflat grație prin credința cea în Isus. Pot intra în rai, că ușa acolo e Isus Christos.

Isus este calea.

1. *Calea aceasta e nouă.* „Drept aceea, fraților, având îndrăsneala a intra în cele sfinte prin sângele lui Isus, pe cale nouă și vie, care ne-a înnoit-o, prin perdeaua, adevărat prin corpul său; și având preot mare preste casa lui Dumnezeu, să ne apropiem cu adevărată inimă, asigurați fiind în credință, și stropiți la inimă pentru curățire de conștiința cea rea, și spălați la corp cu apă curată.“ (Ebrei c. 10, v. 19—22.)

2. *Calea aceasta este bună.* „Așa zice Iehova: stați în drumuri, și căutați, și întrebați de cărările cele vechi, care este calea cea bună; și umblați pe dânsa; și așa veți afla răpaus pentru sufletele voastre.“ (Ieremia c. 6, v. 16.)

3. *Calea aceasta e sigură.* „Leu acolo nu va fi, nici feară sălbatică nu se va sui pe dânsul, nu se va afla pe el; ci cei mântuiți vor umbla pe dânsul.“ (Esaia 35, 9.)

4. *Calea aceasta e ușoară.* Iubit suflete, calea la Părintele așa e de ușoară, încât, „chiar și cei ce nu cunosc calea, nu se vor rătăci.“ (Esaia 35, 8.) „Nu te teme, crede numai!“ (Marcu 5, 36.)

5. *Calea aceasta e îngustă.* „Întrați prin poarta cea strîmtă; că largă este poarta și lată este calea ce duce spre perzare; și mulți sunt cei ce intră prin trânsa; că strîmtă este poarta și îngustă calea, care aduce la viață, și puțini sunt cei ce o află.“ (Matei c. 7 v. 13.)

6. *Calea aceasta e sfântă.* „Și va fi acolo o cale și un drum, ce se va numi drumul sfânt, cel necurat prin trânsul nu va trece.“ (Esaia 35, 8.)

7. *Calea aceasta e cale viă.* Așa o numește apostolul la Ebrei 10, 20. Christos este viața. Creștinii cei vii, inviați din moar'ea spirituală, umblă pe calea aceea ce duce la viață. Cari iubesc păcatul, „nu mai ajung pe cărările vieții.“ (Proverb. 2, 19.)

8. *Calea aceasta e vecinică.* „De va păzi cineva cuvântul meu (căile și poruncile mele) nu va vedea moarte în etern. (Ioan 8, 51.)

9. *Calea aceasta e luminoasă.* „Dară cărarea celor drepti este ca ziorile strălucitoare, cari tot mai mult luminează până se face ziuă deplină. Calea celor nelegiuiți este ca întunerecul, ei nu știu de ce se împedecă.“ (Prov. 4, 18—19.) „Încă puțin timp este lumina cu voi. Umblați până când este lumina, ca să nu vă cuprinză întunerecul; că cel ce umblă în întunec nu știe unde merge. Până când aveți lumina, credeți în lumină, ca să fiți fii ai lumenei.“ (Ioan 12, 35—36.)

10. *Calea aceasta e dreaptă.* Și poporul Vechiului testament cât de minunat l'a condus Domnul. „Și-i conduse pe cale dreaptă, ca să ajungă la cetate de locuit. (Psalm 107, 7.) Cu cât mai

vârtos pe voi „oh puțini credincioșilor!”

11. *Calea aceasta e cale unică.* „Nu este mântuire în nimenea altul; căci nici nu este alt nume sub cer dat între oameni, în care trebuie să ne mântuim.” (Fapt. Ap. c. 4, v. 12.)

12. *Acasta-i calea cea mai bună.* Cine este omul care se teme de Iehova; lui 'i arată calea ce trebuie să aleagă; sufletul său întru bunătați va locui, și sămânția sa va moșteni pământul. (Psalm 25, 12—13.)

„Aceasta este calea, umblați în ea, ori de vă veți îndruma la dreapta, ori de vă veți îndruma la stânga. (Esaia 30, 21.)

Povoara tirziu cunoscută.

Lemnele cele puternice de zidire foarte ușor le poate înota pe apă și un om singur cu o funie. Dară când trebuie să le tragă sus la țarm, aceea el nu poate face singur, acesta-i lucru foarte greu. Tocmai așa vor pății aceia, cari în viața asta nu ascultă de vocea Duchului Sfânt și așa păcatele lor și greotatea lor nu le cunose, sau că numai foarte puțin. Însă vor simții ei odată toată greotatea lor, când vor ajunge la țermul de dincolo, când se vor despărți de lumea aceasta și ei singuri vor fi siliți a rădica toată povoaara păcatelor lor.

Cari ved pre alții.

Mulți zic, că: și pe casa vecinului ar încape deja s'o văruiască; dar' se uită de aceea, ca să le curățiască ferestrele lor proprii.

Pregătire.

„Mamo“, — zisă o fătută, — învățtoarea noastră ne-a spus în școala de duminecă, că viața asta e o pregătire pentru viața viitoare. Dar eu nu văd, că cineva s'ar pregăti.

Mamo, de ce nu te pregătești?

Nu-i așa?

Nu aceea ce câștigăm, ci ceea ce păstrăm ne face bogați.

Nu ceea ce mâncăm, ci ceea ce o mistuim ne întărește.

Nu aceea ce cetim, ci ceea ce ținem în minte și o învățăm ne face înțelepți.

Nu aceea de ce ne apucăm, ci aceea ce și sfârșim ne este de folos.

Nu dorințele și suspinările evlavioasă, ci lupta în întreaga viață ne duce pre noi la învingere.

L'a schimbat.

O femeie italiană, care cu bărbatul ei împreună cerceta adunarea evangeliștilor și a cărei bărbat trecu la religiunea evangelică, fu întrebată: „E adevărat că bărbatul Dumitale își-a schimbat religiunea?” „Nu“, — răspuse femeea — „ci religiunea l-a schimbat pre el.“ Până acum n'au avut, dară acum 'și-o ales una, care trebuie să fie bună, pentru că i-a înșchimbât inima. Puteți vedea că de atunci nu-i bețiv, nu blastămă, ca până atunci în toate zilele.

Așa este și azi. Prin pocăință omul nu 'și schimbă legea, ci pocăința 'i schimbă inima.

ABONAMENTUL SĂ SE TRIMITĂ LA WELKER JÖZSEF, BUDAPESTA, VII., HÁRSFA-UTCA 33. SZ.

Prețul abonament

Pe un an 52 fl.

Pe 1/2 an 28 „

Trimis pe postă

Pe un an 1 cor.

Pe 1/2 an 56 fl.

Pentru străinătate

Pe un an 2—c.

Pe 1/2 an 1.20 £.

IAR PENTRU DE IMPĂRTIT INLESNIRE MARE.